

Dưới đây là các mẫu bài văn Hãy tưởng tượng và kể tiếp câu chuyện Buổi học cuối cùng chương trình ngữ văn CD lớp 7 ngắn gọn nhất, mời các em học sinh cùng tham khảo.

Dàn ý Hãy tưởng tượng và kể tiếp câu chuyện Buổi học cuối cùng

1. Mở bài

- Giới thiệu sơ lược về bản thân và hoàn cảnh: là học trò của thầy Ha-men, đang sống trong những ngày nước Pháp bị chiếm đóng.

2. Thân bài

a. Cuộc chia tay thầy Ha-men

- Tiễn thầy ra đi, lòng chúng tôi buồn vô hạn. Ai cũng không kìm nổi xúc động và bật thành những tiếng khóc.

- Thầy an ủi, gửi lời chào chúng tôi cùng ánh mắt đượm buồn của một người thầy tâm huyết với bao thế hệ học sinh.

b. Buổi học cùng thầy giáo mới

- Đó là buổi học Đức văn đầy chán nản.

- Tôi không chịu học ngôn ngữ mới mà cứ viết theo tiếng Pháp của mình.

- Nhớ nhớ tiếng Pháp, nhớ thầy Ha-men ủa về cũng những day dứt, ân hận.

3. Kết bài

Tình cảm dành cho nước Pháp, thầy giáo cũ và tiếng nói dân tộc

Hãy tưởng tượng và kể tiếp câu chuyện Buổi học cuối cùng

Ngay sau khi buổi học kết thúc. Thầy Ha-men cùng người em gái của mình ra đi, rời xa vĩnh viễn vùng An - dát, rời xa vĩnh viễn ngôi trường mà thầy giáo gắn bó bốn mươi năm.

Chiếc xe ngựa đưa thầy ra khỏi trường. Thầy thần thờ đưa mắt nhìn ngôi trường. Cả tối khi xe đã ra tới con dốc ở phía đầu làng, thầy vẫn cố ngoái lại nhìn, Rồi thầy quay đi, rút khăn mùi xoa lau nước mắt. Thật tội nghiệp cho thầy.

Bọn học trò nhỏ chúng tôi đưa tiễn thầy mãi đến tận ngã ba, nơi con đường làng nhập và một con đường lớn. Thầy quay về phía chúng tôi, giọng nghẹn ngào:

- Thôi, các con về đi! Thầy mong các con hãy nhớ những gì thầy đã nói với các con lúc này.

Chúng tôi oà lên khóc.

- Hãy can đảm lên các con - Thầy an ủi chúng tôi và vẫy chào từ biệt.

Rồi chiếc xe ngựa chở thầy cứ xa dần, xa dần, mất hút vào con đường cái lớn. Lúc bấy giờ chúng tôi mới quay về làng. Chúng tôi im lặng đi bên nhau, thần thờ như vừa đánh mất một thứ gì quý giá lắm mà không thể nào tìm thấy được!

Hôm sau, thầy giáo dạy tiếng Đức đến thay thế thầy Hamen...Ông thầy mới này cũng là người Pháp, nhưng không hiểu sao mới gặp chúng tôi đã có ác cảm. Phải chăng vì thầy dạy Đức văn chứ không phải Pháp văn? Sao thầy có thể nhồi nhét vào đầu óc chúng tôi thứ ngôn ngữ lạ hoắc và chán ngắt này?

Tôi không hứng thú gì với bài học Đức văn này cả. Tôi nghe thầy giáo giảng bài với một thái độ dửng dưng, lạnh nhạt.

Đến khi thầy giáo mới bảo chúng tôi tập viết những từ tiếng Đức theo mẫu thì tôi lại viết những phân từ tiếng Pháp mà thầy Ha-men đã dạy chúng tôi. Vì tôi mới biết viết tập toạng nên tôi cũng chẳng viết được mấy từ. Bực mình, tôi cầm ngòi bút xuống bàn. Ngòi bút cong vênh lên khi

đâm vào mặt bàn cứng. Tôi tự giận mình trước đây sao không chú trọng vào việc học tập, thường hay trốn học và rong chơi ngoài đồng nội? Giá tôi chăm chỉ hơn...!

Chao ôi, càng nghĩ, tôi càng đau lòng. Và tôi nhớ tới thầy Ha-men, nhớ da diết. Tôi nhớ cái ánh mắt vừa nghiêm khắc, vừa dịu dàng của thầy. Tôi nhớ hình ảnh lớn lao của thầy với bộ trang phục trang trọng trong buổi học cuối cùng. Tôi nhớ những lời giảng say sưa, xúc động của thầy. Tôi nhớ những từ mẫu viết bằng chữ rộng rất đẹp: “Pháp, Andát, Pháp, An-dát” như những lá cờ bay phấp phới trước các dãy bàn. Tôi nhớ cả những lần tôi không thuộc bài, bị thầy phạt trước lớp, hoặc những lần tôi viết nguệch ngoạc, mực giầy đầy vở, bị thầy phạt xoè hai bàn tay vụt thước kẻ xuống...Nhưng lúc ấy tôi cho rằng thầy ác quá và rất ghét thầy.

Nhưng lúc này đây tôi lại thêm được thầy trở lại đây dạy chúng tôi những bài Pháp văn, thêm được thầy phạt chúng tôi như vậy. Bây giờ tôi mới thấm thía những hình phạt của thầy là muốn chúng tôi tiến bộ.

Đang nghĩ miên man thì bỗng “cốp”, một cái thước vút mạnh xuống đầu tôi. Tôi choáng váng ngẩng lên. Thầy giáo dạy Đức văn mặt hầm hầm nhìn tôi:

- Thằng nhãi, mày học hành thế này à? Mày có muốn như đò không? Liệu hồn đấy! Đò nô lệ thói tha!

Tôi cố kìm nén sự tức giận và cả những giọt nước mắt chỉ trực trào ra.

Tôi bỗng thấy ánh mắt buồn rầu, trĩu mến của thầy Hamen: Can đảm lên các con. Và bên tai tôi văng vẳng lời thầy Ha-men:

- Các con ạ, các con nên nhớ rằng: tiếng Pháp là thứ ngôn ngữ hay nhất thế giới, trong sáng nhất, vững vàng nhất; phải giữ lấy nó trong chúng ta và đừng bao giờ quên lãng nó, bởi vì khi một dân tộc rơi vào vòng nô lệ, chừng nào họ vẫn giữ vững tiếng nói của mình thì chẳng khác nào nắm được chìa khoá chốn lao tù...

Những tiếng ấy át đi lời sỉ nhục của thầy giáo dạy Đức văn, khiến tôi bình tĩnh dần trở lại.

Tôi tự hỏi: Bao giờ thầy Ha-men trở lại?